

Alma Dalsgarð 60 ár

Hósdagin 20. december fyllir Alma Dalsgarð 60 ár. Alma er fødd og uppvaksin á Slættanesi, har hon síni barnaár búði saman við foreldrunum, Jenny og Martin Eliassen, til familjan flutti av Slættanesi miðskeiðis í sekstiárunum. Alma er yngst av fyra systkjum, hini eru Jutta, Anna og Frants. Foreldrini eru farin, og fyrr í ár doyði kæri beiggin Frants bráðliga av sjúku.

Alma er fødd í norðara kamari í húsunum á Slættanesi, og er hon seinasta barnið, ið gekk í skúla á Slættanesi. Sambært mammu hennara Jenny, so var Alma sera sjálvbjargin sum barn, og fann

hon skjótt sjálv útav, bæði at buka sær turran seið, og um sumrarnar heintaði hon sær bláber í gilinum á trøðni oman fyri barnaheimið.

Í 1966 flutti Alma við foreldrunum til havnar, har hon fór á realskúla, og foreldrini fóru at arbeiða í turra fiskinum á Bacalao.

Síðst í sekstiárunum møtti hon manni sínum Bjarna, og í 1971 giftust tey og búsettust á Revatrøðni úti á Argjum, har tey enn búgva. Børnini eru fimm, Eyðun, Rannvá, Regin, Beinta og Martin, og búgva tey øll á Argjum. Ommubørnini eru 12 og tað trettanda er ávegis.

Fyrstu árin úti á Argjum

var Alma heimagangandi húsmóðir, síðani starvaðist hon ymsa staðni, m.a. í turra fiskinum á Bacalao og á klæðnavirkinum Hazy í havn. Síðani fekk hon starv á frimerkjadeildini hjá Posta, har hon í 2011 kundi hátíðarhalda hennara 25 ára starvsdag.

Alma er familju og náttúrumenniskja burturav. Børnini, svigerbørnini og ommubørnini elska at verða heima hjá henni, og tað fer næstan ikki eitt vikuskifti frammvið uttan at okkurt av ommubørnunum gistir hjá teimum, ella er við teimum á ferð kring landið. Hon er annars sera

aktiv í gongufeløgum, Fuglafrøðifelagnum og Slættanesfelagnum, og tiskil hevur hon verið á flestu tindum á Føroya landi og kennir hon eisini helst hvønn fugl her. Áráði hevur hon, og er tað hennara hugsan at halda jól úti á Slættanesi í ár, eins hon gjørði í 2010.

Nú hendan mæta kvinnan rundar tey seksti, hevur hon opið hús í AB-húsinum á Argjum hósdagin 20. december frá kl. 19.00, har øll eru hjartaliga vælkomn at hátíðarhalda føðingardagin saman við henni.

Børnini

Til minnis um mammu okkara Theu Malenu Elisabeth Johansen

f. 17.08.1932 d. 06.10.2012

Góða mamma. Leygarmorgunin tann 6. októbur fer at standa í minnum okkara sum ein sorgardagur. Hendan morgunin sleptu hendur tínar, og ferðin heim í ævinleikan byrjaði. Vit vóru hjá tær, tá tú dró andan fyri seinastu ferð. Katrin og Súsan hildu í hondum tínum, tá tú fór, og fingur sagt tær, hvussu umsorganarfull og góð mamma tú hevði verið. Tað er ringt at missa, men samstundis var okkum unt at halda hond tínari og verða hjá tær, tá tú fór, tað eru vit glæðfyri. At halda hond tínari tá tú fór, var rørandi, men svárt. Tað lærði okkum um lívið og hvussu tað kennist, tá deyðin tekur tað besta ein eigur. Tá tú var farin kom ein friður í rúmið; eitt ljós bleiv tendrað

við tína lið. Tú hevði øll tíni børn, svigarbørn, ommubørn og beiggja rundan um teg ta lötuna. Tað var ein rørandi, svár og samstundis vøkur løta.

Vit skrivaðu føðingardags heilsu til tín, tá tú rundaði tín 80 ára føðingardag. Okkum untist at halda ein framúr hugnaligan og góðan føðingardag saman við tær 2 mánaðir áðrenn tú andaðist. Tær dámdi ikki, at tað bleiv gjørt so nógv burtur úr tær á tínum føðingardeg, men samstundis var tað stuttligt at síggja, hvussu glæð og takksom tú var fyri allar heilsanirnar, gávur og blómur tú fekk á tínum stóra degi. Mamma góða, tú var frísk til tað seinasta og hevði eitt minni sum fáur. Stutt áðrenn

tú andaðist hevði tú fingið nýggjað tær koyrikortið, og tað hevði stóran týðning fyri teg. Hjá tær, mamma, var mest umráðandi at vit børnini og ommubørnini høvdu tað gott. Tú var glæðum, at tær untist at fáa 14 ommubørn og eitt langommubarn.

Altíð var tú so umsorganarfull og vildi okkum tað besta. Tú ringdi javnan til okkum og til ommubørnini fyri at vita, hvussu vit høvdu tað. Tað kennist lægið at telefonin ikki ringir meira. Tú og babba lærdu okkum at vera takksom og seta prís uppá tað vit fingur. Vit vuku upp í einum lívligum heimið við nógvum fólki rundan um okkum. Omma og abbi í Havn búðu saman

við okkum, og har lærdu vit, at tað skal verða rúmd fyri øllum og at taka atlit til onnur fólk. Vinirnir hjá okkum hava mangan sagt, at heima hjá tykkum sluppu vit altíð at verða og har var rúm fyri øllum. Ja enntá um vit ikki vóru inni, so fóru tey bara at vitja mammu istaðin. Mamma, tú var sera tolin og hevði altíð tíð til eitt prát. Eitt, sum vit minnst, er, at tað vóru næstan ongantíð bara vit til døgurðaborði. Vit høvdu ofta gestir og tað var altíð nokk til øll. Tað lá væl fyri hjá tær at hagraiða og

gera mat, og mangan stóð tú til langt út á kvøldarnar og gjørði knettir og frika-dellur, eftir at babba hevði verið á flotið. Babba var innløgumaður um ein háls og tú stóð klár at taka ímóti fonginum. Ja tað var mangan lívligt í køkinum hjá okkum í Vørðsluni. Vit eiga nógv góð minnir, sum eru dýrabar, allar tær góðu ferirnar í Hesti hjá ommu og abba saman við tær og babba, tá vit hoyggjaðu, fiskaðu og mangt annað.

Tað er sera tómt í Vørðsluni, nú tú ikki er har, serliga tómligt er tað nú jólini standa

fyri durum. Tað er tómligt ongi foreldur at eiga, men minnini eiga vit og tú ert hjá babba nú. Honum longdist tú eftir og saknaði hann so sera nógv eftir at hann var farin.

Vit vilja lýsa frið yvir minnið um okkara góðu mammu og takka fyri alt tú var fyri okkum.

**Katrin, Súsan, Jón,
Trúgví og Kári**